

Házat veszünk.

(2023_Nóra & László Hortobágyi)

Ennek legfőbb ideje - jelentjük ki és útrakerülünk.

Nono Lányom és én, az egykor Gellért hegynek hívott városi zöldhalom egy olyan részén csatangolunk, amely egyetlen térképen sem szerepel és nem is hasonlít a szokásosan girhes és csökevényesen kopott budai növényzethez. Sziklás domboldalak, elhanyagolt és bozóttal benőtt, lakatlan területek, olykor elhanyagolt hétvégi házfélék, egy-egy nagyobb, gyéren lakott és leromlott téglapületekkel. Egykori polgári jóllét maradványai, ősfás kertek, némely helyen kőszobrok, kiszáradt szökőkutak, olykor műköből is.

Nono nagymamája lakott erre felé régebben.

Furcsa, bársonyosan remegő elektromosság a levegőben, egyetlen madár sem száll benne, ismeretlen gazok és marsbéli bogáncsos virágok, éles, nagyméretű kardszárnyú füvek között, rovarmentes sterilitásban.

Kora nyári meleg, kutya és ember sehol, köves, kacskaringós út ide-oda kanyarog csekélyen felfelé. Vonzó az elhagyatottság, de nem kondul vonzalmi harang a részletes háztűznézőre - ezideig.

Felérünk egy magaslati pontra, ahol szélesen, de élesen bekanyarodik az út és egy még düledezőbb és elhanyagolt, sűrű, fákkal szabdalts romsor fordul jobbra, hosszan és lakatlanul elnyúlva.

A sarok fordulója után két hatalmas zöldrefestett, nagyméretű szögecsekkel kivert vaslemezekből álló kapuszárny, azt követően az út mellett rozsdásodó háromkerékű biciklire szerelt, vörös miniummal be és lefestett bádogtartály áll a kőfal mellett, csillogó piros, hússzerű zaft folyik oldalain, a tartály félig tele, sziszegő, rendszertelenül pislogó különböző színű emberi szemekkel.

Az egyik kapuszárny félig nyitva.

Nono bekukucskál a kapurészen, hozzálépek és együtt betoljuk az oldalszárnyat. Tipikus kopár, vidéki kosztelep, letaposott föld, sehol egy zöltség, mindjárt a kapu mellett téglákra öntött csuromvizes betonkád, benne aranypénzek csillognak elszórtan, sáros, tocsogós iszaptalaj körülötte.

Balra öreg, nyűvött házféle, rozoga ajtó ugyan zárva, de Nono Lányom kíváncsian benyitja és belépve eltűnik a homályban.

Jobboldalt hatalmas hombár kezdete, óriási keresztgerendás faajtókkal, az egész monstrum belenyomul a mögötte magasodó löszfalba.

Az egyik kapuszárny félig nyitva, megmagyarázhatlan ízű szag lüktető áramlata hullámszik ki a sötétségből. A résen oldalazva befurakszom, hatalmas tér félhomályban és előttem óriási gömbfelület ívelt domborulata hajlik lefelé a sötétségbe. Olyan, mint amikor egy ábra a Föld vasmagját kívánja bemutatni és a

bolygóból egy gömbcikk hiánya látszik.

Elindulok lépkedve lefelé, a kezdeti szilárdabb fekete föld egyre lágyabb és iszamosabb, a teljesen ismeretlen szag egyre erősebb és melegebb.

Lefelé haladván a fény gyengül és a talaj fagyaltyszerűen egyre hígabb, de nem folyékony. A lefelé tartó cuppogás egyre hangosabb a szűkülő térív miatt. A fény végül teljesen kialszik és a lebukó ív sok tízméternyi mélyén beleütközöm egy iszamos falba és még valamibe.

A szag egyre intenzívebb, a meleg egyre fullasztóbb.

A rücskös falon kis csomócskagubókat tapintok ki, amelyek csippentésre megrándulnak és felfutnak a karomon, szétfutnak testemen és fülem, orrom, szájam nyílásaiba benyomulnak. A torkomon lassan egy pókháló feszül, de igyekszem megrágni és kiköpni vonagló bábokat, majd egy rándulással tovább araszolok balra. Lassan mozgó olajos, forró emberi testbe ütközöm, tapogatózásomra meg-meg rándul, karjai némán ráfonódnak egyémre, de nem agresszív. Polipként nem tapad, húzásra cuppanva elenged, így gázolok lucskosan tovább balra. Sorban ülő és vonagló emberi testek a falnak támaszkodva sorjáznak, derékig süppedve ebben az olajos, súlyosan illatos iszapban.

Harmadik vagy negyedik test után térdmagasságban lőrés fénye szüremlik a falon, tele pókhálós ragaccsal, melyet kikotorva azt láttam a zöldesen foszforeszkáló fényben ahogy a virágos liget pázsit-ölen könnyáztatta arccal mélyen aludt egy hófehérbőrű és hajú földönkívüli hermafrodita a Hesperidák gyönyörű kertjében. A vízalatti tájban egy rossz mobilfelvételhez hasonlóan remegő, homogén halványzöldes párás tájkép, hínárral borított götszecessziós romtemplom karéjában lebegő, lapos, rájaszerű órafoszforzöld úrjárművek mellett patás földönkívülek mozognak.

Irtózatossan gyönyörű zene hallatszik, egy sohasem hallott húros hangszeren. Kapirgálásomra az alien opálszeme felpattan, feje kettéhasad és forró foszforeszkáló hófehér agyveleje sugárban felémcsap. A fényt adó lőrés mellett ülő vonagló test valamelyikének fejét beletaposom a nyílásba és hátravetem magam. Már semmit nem látni, újra sötétségvatta, csak a testek ritmikus mozgása keltett halk iszapcuppanások. Valami irtózatossal a túloldalról megdübbsenti a falat, néhány test előrebukik az olajos iszapban. A felrogyanó, szétpattanó buborékok egyre több szaggázt pumpálnak a levegőbe.

A sorban elérem az utolsó vonagló testet, érintésre már darabokra foszlik és leomolva szétenyészik a fekete sártengerben, amelyben korábbi csontmaradványokba ütközik a lábam.

Valami irtózatossal a túloldalról újra megrogyasztja a falat.

Eltömődött, belül zsiszegő szájam üvöltésre képtelen, mikor a bal oldali fal mentén megkísérlem a kijutást felfelé. Szinte lehetetlen haladni, újra és újra visszacsúszom,

nincs mibe kapaszkodni, őrlő lábam csak a közeget hígítja - feleslegesen. Kezemmel evezve lapátolom a csontokat, testmaradványokat, imígyen kis teraszokat képezve lassan haladok felfelé. Derengés szürküllik fel, majd a görbületív egyre élesebb kontúrja jelzi a kijutás irányát. Az iszapközeg egyre keményebb, derékig beleragadva egyre megpróbáltatóbb, bár a fény erősödése lendületet ad.

A szívritmus dübbenések elmélyüve halkulnak, az egész sárgömbfertály periodikusan megremeg, egyre láthatóbb ahogy a perisztaltikusan mozgó felszínén emberi és állati végtagok, kék-arany orgonasípok és csillogó elefántösztrökélő ankusok buknak le és fel. Már kihasalok a keményedő közegből, felfelé mászva a fény felé, potyognak rólam a száradó emberhúsiszap vakolatok. Alatta bőröm pávatollkék, kezeimről, karomról szemölcsként potyognak a tüskés kaktuszok, rajtuk pislogó, irizáló szemek, csekély sebeimből itt-ott csordogáló vérem predatorzöld, de minden halványodik, a lét-átmenet kezd normalizálódni.

Felérek lejtőtetőre, felállok, hombárajtó ugyanúgy nyitva, kioldalazok rajta. A korábbi baljós, de ismerős néma napfény és atmoszféra.

Nono !!! - ordítom hangosan.

Betonkád változatlan, vizenyős talaj körülötte, benne továbbra is aranypénzek csillognak. Tökéletesen süket csend.

Nono !!! - üvöltöm, mire jön a válasz:

Jövök már ! - és megjelenik a lányom tíz évvel idősebben.

Nem szólok, mert örülök Neki, belekarolok, kioldalazunk a zöld, csikorgó fémajtón és megyünk tovább házat nézni.